

sig klar til at indgå i konstruktive forhandlinger om at sænke skatten på arbejde. Derfor havde vi heller ingen ultimative krav overhovedet. Vi havde blot et politisk ønske om at lave en skatte-reform, som sænkede skatten på arbejde, samtidig med at den var og er socialt afbalanceret. Men sådan skulle det altså ikke gå. Regeringen valgte endnu en gang sit ultrasmalle parlamentariske bagland i Dansk Folkeparti. Regeringen rykkede rundt på milliarder af kroner i det danske samfund hen over hovedet på 49 pct. af den danske befolkning – ikke noget med brede aftaler her.

Men det er ikke kun en trist dag for demokratiet, fordi vi endnu en gang skal være vidner til regeringen og Dansk Folkepartis arrogante blok-politik, det er også en trist dag for demokratiet, fordi regeringen har haft så travlt med at haste sin rødsvinsreform igennem, at vi på bare én uge skal gennemgå tusindvis af sider i lovforslagene. Det vidner endnu en gang om den magtarrogance, som ligger bag VKO's bevidste strategi om at holde alle andre udenfor. Ideen om det samarbejdende folkestyre er passé. Glemte regeringen ikke at tage det med i sin demokratikanon?

Den hast, hvormed skatteaftalen skulle indgås, og hvor det ikke var et spørgsmål om uger, men om dage, som præmissen var, har haft sine tydelige konsekvenser. Der er tale om et stort rodecirkus, hvor ændringerne til aftalen flyver rundt i luften. Kaos er måske så stort et ord, men det er ikke langt fra. Først var det gulpladebilerne, så var det multimedias-katten, så var det moms-en til viceværterne, så var det udskydelsen af energigifterne, så var det udlignings-skatten til pensionisterne, og så var det afgiften på affald. Jeg skulle blive meget overrasket, hvis det sluttede her. Sjældent har man set så mange ændringer til en aftale, hvor blækket knap nok er tørt på papiret. Forløbet vidner om, at hastværk er lastværk og bliver til makværk.

Al den hast havde givet mening, hvis formålet med aftalen havde været at stimulere den danske økonomi for at få bugt med arbejdsløsheden, men næh nej, også på det punkt er det en trist dag, ikke mindst for de mange danskere, som er dybt bekymrede over den økonomiske situation, de mennesker, der mister deres job, dem, der bliver tvunget i arbejdsdeling, de familier, som ser deres hverdag blive vendt på hovedet, fordi mor eller far er blevet fyret, dem, der havde arbejde på Vestas, på Grundfos, Arla, Da-

nisco, Coloplast eller nogle af de andre mange, mange steder, hvor der sker fyringer i øjeblikket.

Den økonomiske krise truer i øjeblikket Danmark. Nationalbankens seneste skøn over udviklingen i ledigheden viser, at vi ved udgangen af 2010 sandsynligvis vil være helt oppe på 190.000 ledige.

Ledigheden er, siden den sidste år var på sit laveste, allerede steget med omtrent 50 pct. og er nu oppe på 70.000. Vores statsminister mente tidligere, at krisen ville være vendt allerede til sommer. Det vil sige, det skal blive en meget, meget lang sommer, hvis statsministerens økonomiske prognose skal holde stik. Men man kan selvfølgelig også sige, at med en skattereform, der gør så lidt for klimaet, kan det jo være, at den globale opvarmning kommer til at række statsministeren en hjælpende hånd. Det reelle billede er, at vi efter alt at dømme har udsigt til en dyb recession langt ind i 2010 og sandsynligvis også ind i 2011. Derfor er det katastrofalt, at der ikke er nogen hjælp at hente i skattereformen. Underfinansierede skattelettelser er den forkerte medicin. De virker ganske enkelt ikke lige så godt som målrettede investeringer i den offentlige sektor. Det er en økonomisk kendsgerning, som det er ganske bekymrende at opleve at både regeringen og Dansk Folkeparti har valgt at negligere.

Beregninger viser, at rødsvinsreformen alene giver 2.800 flere beskæftigede i 2010. Til sammenligning har vi i de to første måneder af 2009 set en stigning i ledigheden på godt og vel 12.000 personer. Regeringens svar på den stigende ledighed er en forårspakke, der mindre end modsvarer én månedens stigning i ledigheden. Men det er måske ikke så underligt, når vi nu har en finansminister, der mener, at der er job nok.

Kl. 16:59

Socialdemokratiet har lagt en mere ambitiøs strategi for, hvordan man skal modgå den stigende ledighed. Vi har fremlagt en vækstpakke, der skal få 42.000 flere mennesker i arbejde i den private sektor. Det skal ske gennem målrettede investeringer i den offentlige sektor, hvor vi jo ved der er store problemer med vedligeholdelses efterslæb. Investeringer i daginstitutioner, i skoler, i sygehuse, investeringer i klima, miljø og energi, investeringer i kollektiv trafik. Det er alle områder, der desperat trænger.

Endelig er det dagen i dag, regeringen har valgt at lade skattestoppet afgå ved døden. Med rødsvinsreformen er skattestoppet stendødt.